

Torsdag den 10. maj

Jeg blev saa let inspireret naar jeg gik i naturen, men der var altid andet at lave

Vingerne bar ved ophængningen i Odense efter 30 aar som husmoder, men trangen til at udtrykke sig med penslen har ogsaa ligget latent hos malerinden Eva Naschou, fra hun var barn.

I gaar sluttede malerinden Eva Naschou, landhusmoder fra Øster Hæsing, sin første ophængning, og det var med god samvittighed, hun kunne tage de af sine malerier, der ikke var blevet solgt, med hjem. Anmeldelserne havde været optimistiske, vejledende i deres dom.

For tre aar siden begyndte Eva Naschou pludselig at male, efter at hun i 30 aar ikke havde rørt en pensel. I begyndelsen satte hun et skærmbædt om stafeliet, men debutophængningen var der ingen grund til at skamme sig over.

— Og saa er det faktisk, som kritikerne i deres bedømmelser rammer netop det, som jeg selv har indset er forkert eller det, der kunne være anderledes. Jeg er netop søgende og har saaledes ikke en fast form, saaledes at man vil kunne sige, at »det billede har hun malet«. Hver enkelt motiv griber mig saa meget, at jeg eksperimenterer i det uendelige for at finde frem til netop det, som det umiddelbare indtryk skaber, og give det helt rigtigt udtryk. Og det er rigtigt, at mine farver ofte er for blege, og at sammensætningerne ikke altid er saa karakteri-

stiske, som de burde være. Man har flere gange baade raadet og fraraadet mig at tage undervisning i egentlig teknik, og i det sidste tilfælde har vedkommende motiveret det ud fra den kendsgerning, at en medfødt farvesans vil blive ødelagt.

Jeg har ikke sat mig tilrette paa udstillingen, tværtimod! Men det har været et rygstød for mig at faa malerierne ud af huset og faa placeret dem i andre omgivelser, i andre lokaler, hvor jeg kan komme paa den rigtige afstand og have den rette betragtning til at studere dem i, siger Eva Naschou.

Eva Naschou er datter af provst Clausen, Ollerup. Fra hun var ganske lille, interesserede hun sig for at tegne og male, og som ung læste hun, hvad hun kunne konsumere af kunsthøger. Den medfødte interesse for kunst, kan spores tilbage til morfaderen, der fik sin uddannelse paa akademiet for senere at dyrke malerkunsten ved siden af sin stilling som officer. Hans datter Ingeborg blev en habil malerinde, der gennem en lang aarrække udstillede paa Charlottenborg, og det var saaledes ikke mærkeligt, at den unge Eva's tanker og ideer altid kredsedde om kunst. Hun har villet være arkitekt, pianist, og billedhugger, men hun blev fysioterapeut. Som 20-aarig fik hun i et halvt aar timer hos malerinden Bizzy Høyer, der lærte den vordende malerinde tegningens grundregler og teknik, men saa blev hun gift, og siden da har

Eva Naschou ikke faaet visning af nogen art.

☆

— Hvorfor genoptog I
Deres arbejde med male

Eva Naschou ved stafeliet
havestue, med den skøn

du ikke faaet under-
bogen art.

☆

er genoptog De ikke
de med maleriet? —

Livet stiller saa store krav, siger
malerinden, og da jeg blev gift,
skulle jeg pludselig kaste mig
paa hovedet ud i landbruget. Jeg
ligeftrem druknede mig i arbej-

det. Gaarden her i Ø. Hæsinge
har vi nu haft i 14 aar, og mens
min mand passer de 46 tdr. land
vedligeholder jeg hele huset, ud-
fører alle smaereparationerne og
kalker de mange længer. Dertil
kommer vor store dejlige have,
som jeg selv har anlagt og siden
passet. Og saa har jeg jo haft
børnene at tage mig af. Vi har 3
sønner, hvoraf den ældste stu-
derer til møbelarkitekt, en be-
skæftigelse, der giver ham lejligh-
hed til at anvende og udbygge de
evner, han eventuelt maatte ha-
ve arvet. Og saa er der to skole-
dreng, hvoraf den ældste har
haft polio, det giver anledning til
at yde lidt ekstra omsorg.

☆

— Jeg blev saa let inspireret,
naar jeg gik i naturen, men der
var altid andet at lave. Og det er
maaske fordi, jeg er for pligtop-
fyldende, at der skulle gaa 30 aar
før jeg ikke længere kunne holde
»det« tilbage. Jeg ville male,
men jeg have aldrig tænkt mig,
at jeg kunne. Jeg vidste, at jeg
kunne tegne, men det var allige-
vel noget helt andet at staa med
oliefarven og penslen.

Det er nu tre aar siden at jeg
begyndte. Ved at tilrettelægge
mit daglige arbejde endnu bedre,
fik jeg til tider nogle timer til-
overs, og saa kørte jeg ud for at
finde motiver. I mange maaneder
syntes jeg ikke at jeg gjorde
fremskridt. Jeg skammede mig

over det jeg lavede, og naar jeg
malede, havde jeg som oftest et
skærmbrædt for staffeliet, for at
andre ikke skulle se lærredet.

☆

Man kan aldrig sige, at man er
naaet til et resultat. Der kan
komme et tidspunkt, hvor man
ikke vil gøre mere ved et billede.
Man har malet det ud, og det kan
være man er blevet træt af det,
men saa begynder jeg blot paa
et andet.

— Men jeg har saa forfærdelig
lidt tid til at eksperimentere med
farverne. Jeg ville gerne kunne
anvende timer paa at smøre far-
ve paa paletten, bedømme og kri-
tisere sammensætningerne, men
naar jeg endelig har en fritime,
synes jeg ikke, jeg har raad til at
ofre den paa noget, i første om-
gang uproduktivt. Men nu vil jeg
skille mig af med alle mine kani-
ner, for at faa tid til denne etape
i udviklingen, der altid vil skride
fremad. Altid vil et billede eller
et forsøg, en skitse være en mile-
pæl paa en lang, lang march! Naar
jeg har haft tid til at studere far-
veafstemningerne i sig selv, vil
det blive meget nemmere for mig
at afgøre, hvorvidt en gul mark
skal være gul eller okker, eller
maaske brun. Det er nemlig ikke
noget, man kan afgøre uden at
kende virkningerne fra talrige
erfaringer. Og naar de er indvun-
det, er jeg naaet et skridt videre.

spang.

nu ved stafeliet i atelieret hun har indrettet i gaardens
ue, med den skønneste udsigt til den frit anlagte have.

r er
e at
r er
plys-
kter
går
vel-
stlyst
ynske
kred-

d, og
ver-
geste,
USA
lind-
eder,
hvem
pro-
ngen,

e be-

nda-
e og
ting
tale
vært
. Vi
asse
det
ten-

nov
hø-
nere
sidst
an-
et er
disse
l os

Stilfærdig buket

Seks sydfynske malere i Svendborg

Amts Kunstforening 17. 10. 69

Høstmotiv af Eva Naschau.

Uanset at det rumler i kulissen — med en bestyrelsesudvandring i protest som resultat — skal arbejdet jo helst fortsættes, og det bliver det også i den stormomsuste Svendborg Amts Kunstforening, der mener, at nerverne har behov for at falde lidt til ro med en udstilling af solide fynske navne.

Udstillingen, der åbner i dag i SAKS udstillingsbygning i Vestergade i Svendborg, skulle oprindeligt have heddet „De tre, måske fire“ — med hentydning til titlen på en af tredivernes danske film — men i sidste øjeblik kom yderligere et par kunstnere til, og da man så stod i den situation, at navnet skulle være noget med seks, undlod man helt at kalde udstillingen noget for ikke at give anledning til misforståelser...

Det er en pæn og stilfærdig buket af seks sydfynske malere, man her har samlet sammen, Eva Naschau, Ollerup, Ole Bjørnild, Ulbølle, C. A. Jørgensen-Vindeby, Vindeby, Bjarne Saabye, Svendborg, Johny Saabye Jørgensen, Svendborg, og Otto von Müllen, Troense.

Når vi først hæfter os ved Eva Naschau, skyldes det ikke blot almindelig høflighed overfor det svage køn, men også den omstændighed, at hun er en af de kunstnere,

der står stærkest på udstillingen. Hun maler store, groft skitserede figurer i landskaber — i arbejde med frugtplukning, garnbødning, bjærgning af neg på marken. Farverne er stærke, men hun er en sikker kolorist, og derfor holdes den kompositionelle balance.

Mere behersket i farveholdningen er Johny Saabye Jørgensen, der bevæger sig indenfor den sarte pastel i sine motiver fra fiskerlejer, strande og kystlinier. Lidt af den samme motivverden finder man hos C. A. Jørgensen-Vindeby, der disponerer sit stof klogt og nænsomt, men uden at beskueren bringes sindsbevægende chok. Otto von Müllen har en række akvareller med stemninger fra cirkusmagen og det omrejsende tivoli — små farveglade billeder, sikkert og fint sanset. God er han også i et par personportrætter.

Det lille format dyrkes også af Ole Bjørnild, der viser dels malerier, dels linoleumstryk, hvis sort-hvide, strengt lineære perspektiv han i denne sammenhæng gør sig stærkest gældende med. Bjarne Saabye udstiller et par træsnit og en række tegninger, fortrinsvis af ret løst skitserede kvindeskikkelser. Anslaget er godt, men resultatet næsten for spinkelt.

abra

Varme fra Sydfyn - kulde fra Norge

Seks kunstnere har holdt udstilling
i SAK's bygning

Svendborg Amts Kunstforenings bygning i Vestergade i Svendborg har i den sidste uge rummet en ganske glimrende efterårsudstilling af maler Ole Bjørnild, C. A. Jørgensen, Vindeby, Bjarne Saabye, Johny Saabye Jørgensen, Eva Naschau og Otto von Müllen.

»Onkel Peter fra Jylland«, oliekriddtegning af Otto von Müllen.

Udstillingen, der viser 62 billeder og 2 skulpturer foruden et relief, rummer mange dejlige ting.

Øverst i Kunstmuseet har maleren Eva Naschau hængt fire af sine meget store lærreder op. Alle Eva Naschaus billeder er naturalistiske, det er i øvrigt alle billederne på udstillingen. Eva Naschau maler i store, brede flader, hendes billeder er meget rolige. Hendes motiver er taget fra dagligdagen, men trods deres ganske jævne fremstilling virker de på ingen måde banale, tværtimod, de udstråler en fred, som uvilkårligt må påvirke tilskueren. Et af hendes billeder, Høst, viser i meget strålende, gule farver et hold høstfolk, der er ved at afslutte dagens arbejde.

Maleren Otto von Müllen har taget sine motiver fra gøtler- og vagabondlivet. Han udstiller både akvareller og oliekriddtegninger. En del af von Müllens billeder er inspireret af Egeskov marked. Han har i sine oliekriddtegninger kun brugt een farve i billedet, hvilket giver en meget varm og speciel fornemmelse.

C. A. Jørgensen-Vindeby udstiller syv oliemalerier, alle med motiver

fra Svendborgs omegn. Et billede, som han kalder »Dis«, viser Svendborg Havn set fra malerens have i Vindeby. Hele sceneriet ligger i et eventyrligt slør.

Ole Bjørnild viser en række linoleumsnit med et meget realistisk indhold. Han har hentet flere af sine motiver fra baggårde, der netop gennem linoleumsnittets virkemidler får forstærket deres barskhed og kulde.

Et andet motiv, der går igen i Ole Bjørnilds billeder, er egnen omkring Rjukan i Telemarken. I et stort billede har han vist fjeldet Gaustatoppen, der fremstår som en truende mørk kolos.

Bjarne Saabye har til denne udstilling blandt andet lavet en del tegninger, der fremstiller kvindeligemødet. Hans strøg er meget koncise, men på trods af dette virker tegningerne myge og bløde.

Den sjette deltager i »Gruppens« udstilling er maleren Johny Saabye Jørgensen. Han udstiller en række oliemalerier, og han har arbejdet meget med lys- og skygevirkninger. I hans billede »Stjellepladsen, Aborg« er det et næsten ørkenagtigt præg, der hviler et meget stærkt lys over billedet.

Den næste udstilling i bygningen i Vestergade bliver Svendborg Amts Kunstforenings efterårsudstilling.

sch-

Linoleumsnit af Ole Bjørnild: »Baggården«.

Eva Naschau: »Høst«.

24/10 69

11.4.72 Kunststift

Kvinden i atelieret

Den såkaldte „Pigeudstilling“
i SAK's Kunstbygning

Eva Naschau: Opstilling med stoleryg og frugter

TO AF de fem kvindelige kunstnere, som lige nu fylder SAK's udstillingsbygning i Svendborg med deres værker, arbejder med en tydelig målsætning, og tilstrækkelig viden om deres udtryksmidler til at kunne bruge dem ubesværet. De har begge ideer, der kræver en kunstnerisk formulering, og de har talent nok til hver især at gøre det på en personlig måde. De øvrige udstillere placerer sig mere lovende, men alle tilsyneladende med den ydmyghed overfor mediet, som forhindrer dem i at slå de helt store, ufordøjelige brød op.

De fuldbefarne er Eva Naschau og Ylle Mølgaard, sidstnævnte fra Randers og eneste ikke-fynbo på udstillingen. Eva Naschau har i loftetagen en stor ophængning af oliebilleder, der mere end nogen anden udstilling, jeg har set af hendes maleri, viser hendes evne til at få farverne til at lyse og leve. Det ser ud, som om hun har været igennem en koloristisk frigørelsesproces, som om et indre lys fornyer hendes farvesyn. Man aner en genvakt livsforelskelse, der giver sig udtryk i formens gavmildhed og farvens temperament. Hun sprudler ligefrem i den store opstilling med stoleryg og frugter. Også den mindre opstilling med kande er livfuldt gjort, og der er en enorm oplevelsesstyrke indbygget i landskabet på endevæggen, en ekspressionistisk opfattet og bredt opsat udsigt mod huse og grønne træer. Den noget urolige gule forgrund forhindrer en helstøbt koloristisk virkning, men der er fine farveværdier i samspillet mellem de regnmæltede farver i det grønne og himlens rosa under skyernes violette lyngede. Der er også et kønt portræt med poetisk aura.

Ylle Mølgaard lever store, abstrakte oliebilleder med megen bevægelse og mange an-

tydninger og forkærlighed for hvidt. Den farve bruger hun med dramatisk effekt f.eks. til den enlige figur i „Sejrhæren“ eller poetisk i et vinterbillede med sol, men også uden male- risk motivering, så det hvide kører dødt løb i kompositionen. Billedernes dynamik ligger overhovedet mindre i farven end i tegningen, der ligesom starter det hele med nogle egensindige tegn i billedmidten, hvorfra farverne for- deler sig i lysere og tiltagende diffust ud mod siderne. På mig virker mange af billederne landskabelige med mindelser om fjeldnatur eller skov- lysninger.

Også Karen Margrethe Rosenthal har en omfattende ophængning, hvori oliebil- lerne hævder sig bedst og fortæller om langsom, sej ud- vikling og redelig, af og til fin og dybtgående beskæftigelse med farven. Motiverne er en- kelt opbyggede, i reglen med menneskefigurer, og noget af det bedste her er kvindedob- beltportrættet og kompositio- nen med to nøgne mennesker, kvinden belyst mod en blå baggrund, manden ligesom drømt, set i et grånende skumringsskær. Begge billeder er holdt i de blå og grå far- ver, som Karen Margrethe Ro- senthal omgås mest naturligt. I nogle kubistiske opstillinger synes hun at ville konstruere sig til en oplevelse. De er sva- ge.

Inger Hoffgaard udstiller enkelte portrætter og nogle små landskabsbilleder og be- kræfter med dem indtrykket fra hendes debut i Odense af en malerinde, der vil mere, end hun kan, endnu, men utvivlsomt er i besiddelse af videbegær nok til at komme videre rent manuelt og følelse- nok til at kunne leve sig tæ- tere ind på sine motiver. Mel- lem mere amatøragtige arbej- der er et mærkeligt, mørk- stemt billede som „Tidligt for-

På billedet ses malerinden Eva Naschou og formanden for Langelands Kunstforening, direktør Helmer Fogedgård, i samtale foran nogle af fruens nyeste arbejder.

Digterkunst og malerkunst ligger meget nær hinanden

**Overvældende stor interesse for kunstforeningens første møde
på Rudkøbing Skole**

Det var dejligt at se med hvilken interesse de mange interesserede, der var mødt i Langelands Kunstforening, fulgte malerinden Eva Naschous forklaring på sine værker. Men næsten endnu mere interessant var det at se kunstfilmen „Opus“, som grafikerer Chr. Bauditz, Stoense, viste bagefter. Det var en film, der på en gang virkede chokerende samtidig med, at der var visse ting i filmen, som var dybt betagende.

★

Det var kunstforeningens første møde i denne sæson, og efter at formanden, direktør Helmer Fogedgård, havde budt velkommen, så man som nævnt på malerier af malerinden Eva Naschou. Desværre havde malerinden ikke så mange billeder med, fordi hun i øjeblikket har billeder udlånt til skoler i Jylland, og hun har billeder med på forskellige udstillinger. Men de billeder, der var, var interessante at studere, og man kunne lære meget af den forklaring, som Eva Naschou kom med under fremvisningen.

Alle billederne var malet i olie og var en blanding af naturalisme og abstraktion, og de var alle af nyere dato.

Især i de nyeste billeder kan man se, hvorledes malerinden tager hele farveskalaen i brug, og de kraftige farver er ofte meget

op til flere på een eftermiddag, sagde fru Naschou. Det er ikke altid, billederne er lige vellykkede, og der vil jeg egentlig gerne give det råd, at man ikke skal prøve på at gøre det bedre ved f. eks. at sætte nogle flere farver på. Hvis man maler over og over, vil man ende med at se resultatet som et rædselsfuldt stykke arbejde, der ligeså godt kan kasseres.

Det er heller ikke hver dag, man har inspirationen over sig fra morgenstunden, men for det meste går jeg alligevel i gang, for når der er gået et stykke tid, er den der lige pludselig, slutter fru.

★

Det var noget af en oplevelse for de mange fremmødte medlemmer at se den film, „Opus“, som grafikerer, lærer Chr. W. Bauditz, Stoense, viste efter kaffebordet. Reaktionen på filmen var da også vidt forskellige.

Forud for filmen sagde Chr. Bauditz kun ganske lidt. Han orienterede publikum om, at det var en engelsk produceret film i farver. Der var på ingen måde nogen handling, men alligevel var der ligesom en „tråd“.

Filmen viste engelsk kunst — moderne og ny — der var lidt opera, lidt ballet, et usædvanligt udsnit af „Hamlet“, modeopvisning, fremvisning af moderne smykker m. m. Filmen var meget stærk og til tider ligefrem provokerende. Af og til dukkede der dog også rolige og dejlige billeder frem.

Flertallet af de tilstedeværende var enige om, at der var meget godt at hente i filmen, og man kom til det resultat, at det sandsynligvis har været fotografernes mening på denne noget utraditionelle måde at give et billede af vor tid. Derfor både det onde og det gode blandet sammen i lidt af en forvirring.

uby

Overvældende stor interesse for kunst og billedkunst på Rudkøbing Skole

Det var dejligt at se med hvilken interesse de mange interesserede, der var mødt i Langelands Kunstforening, fulgte malerinden Eva Naschous forklaring på sine værker. Men næsten endnu mere interessant var det at se kunstfilmen „Opus“, som grafikerens Chr. Bauditz, Stoense, viste bagefter. Det var en film, der på en gang virkede chokerende samtidig med, at der var visse ting i filmen, som var dybt betagende.

★

Det var kunstforeningens første møde i denne sæson, og efter at formanden, direktør Helmer Fogedgård, havde budt velkommen, så man som nævnt på malerier af malerinden Eva Naschou. Desværre havde malerinden ikke så mange billeder med, fordi hun i øjeblikket har billeder udlånt til skoler i Jylland, og hun har billeder med på forskellige udstillinger. Men de billeder, der var, var interessante at studere, og man kunne lære meget af den forklaring, som Eva Naschou kom med under fremvisningen.

Alle billederne var malet i olie og var en blanding af naturalisme og abstraktion, og de var alle af nyere dato.

Især i de nyeste billeder kan man se, hvorledes malerinden tager hele farveskalaen i brug, og de kraftige farver er ofte meget fremtrædende. Over mange af billederne er der noget drømmeagtigt, og selv om hvert enkelt billede har et navn, understregede Eva Naschou, at det er op til den enkelte, hvad vedkommende forstår ved billedet, men hun arbejder henimod, at det enkelte billede ligefrem skal „give“ et lille billeddigt. At hun selv „giver“ alt, hvad hun har i sig, når hun maler, var meget tydeligt, ligesom det var tydeligt, at hun ikke maler efter model, men efter en eller anden oplevelse — for det meste fra naturen.

I øvrigt sagde Eva Naschou, at hun mener, malerkunst og digterkunst har uendelig meget at gøre med hinanden. Videre sagde hun, at hvert menneske har deres oplevelser inde i sig selv, og det er derfor meget naturligt, at billederne ikke kan blive ens. — Når jeg maler, så går det som oftest meget hurtigt, somme tider kan jeg male

op til flere på een eftermiddag, sagde fru Naschou. Det er ikke altid, billederne er lige vellykkede, og der vil jeg egentlig gerne give det råd, at man ikke skal prøve på at gøre det bedre ved f. eks. at sætte nogle flere farver på. Hvis man maler over og over, vil man ende med at se resultatet som et rædselsfuldt stykke arbejde, der ligeså godt kan kasseres.

Det er heller ikke hver dag, man har inspirationen over sig fra morgenstunden, men for det meste går jeg alligevel i gang, for når der er gået et stykke tid, er den der lige pludselig, slutter fru.

★

Det var noget af en oplevelse for de mange fremmødte medlemmer at se den film, „Opus“, som grafikerens, lærer Chr. W. Bauditz, Stoense, viste efter kaffebordet. Reaktionen på filmen var da også vikt forskellige.

Forud for filmen sagde Chr. Bauditz kun ganske lidt. Han orienterede publikum om, at det var en engelsk produceret film i farver. Der var på ingen måde nogen handling, men alligevel var der ligesom en „tråd“.

Filmen viste engelsk kunst — moderne og ny — der var lidt opera, lidt ballet, et usædvanligt udsnit af „Hamlet“, modeopvisning, fremvisning af moderne smykker m. m. Filmen var meget stærk og til tider ligefrem provokerende. Af og til dukkede der dog også rolige og dejlige billeder frem.

Flertallet af de tilstedeværende var enige om, at der var meget godt at hente i filmen, og man kom til det resultat, at det sandsynligvis har været fotografernes mening på denne noget utraditionelle måde at give et billede af vor tid. Derfor både det onde og det gode blandet sammen i lidt af en forvirring.

liby

Aldrig for sent

Gaardmandskone debuterer som malerinde
med mild og kultiveret ophængning i Kunst-
bygningen i Odense

Med et mildt og klogt blik for omverdenen debuterer en landmandskone, fru *Eva Naschou*, Øster Hæsing, i disse dage som malerinde i kunstbygningen i Odense.

Fru Naschous mor var kunstner, og som ung pige ville Eva Naschou være billedhuggerinde og studerede en tid, men saa kom giftermaal, og først nu, mange, mange aar efter, har hun atter faaet tid og lyst til at genfortælle det sæt i kunstens sprog.

Hendes maleri er udmærket, lidt bleg, men gennemkultiveret naturalisme, der pynter sig selv, og som karakteriserer sine forskellige emner smukt. F. eks. er der i billedet „Vandring“ en grøn naturbegejstring, der ved siden af det levende og lyriske

i farven er fint komponeret. Lidt mindre originale er andre landskaber, men „Foraar med viber“ er trods dets traditionelle idylmotiv af skær og fin stemning. Fem portrætter maa aftvinge respekt ved et maadeholdent brug af et meget udpræget talent for teknisk lighed med modellen, og uden at man kender personerne, synes man, at billederne forklarer noget særligt om dem.

Den sikre streg ses ogsaa i et par tegninger, og foruden „Vandring“ tyder et lille billede med citroner paa, at Eva Naschous farvesans kan skærpes, saa udtrykket bliver markant. En sen debut, men man saa den med fornøjelse og ogsaa med en vis forventning. H. A.

Eva Naschou: Vandring.

— Malekunst og digtekunst må have en hel del med hinanden at gøre. Der er vel en slags fællesnævner for de to kunstarter, sagde fru Eva Naschou, Ollerup, der var sæsonens første udstillingsgæst i Langelands Kunstforening. Fruen viste en række af sine oliebilder, men, som hun sagde, er udvalget ikke så stort, for jeg har billeder på tre udstillinger i øjeblikket.

Helmer Fogedgaard og fru Na-
schou gennemgik derefter fruens

Kunsten på Sydfyn

-ved Ove Lind

fastsat et tidspunkt — Vi er mange, der glæder os til en ny hyggeaften i lokalerne i Vestergade. Og det kan da heller ikke være helt galt med omkring 400 mennesker til en fernisering. Det er sådanne ting, der hiver kunsten ned fra snobbeplanet — og den opgave har bestyrelsen også påtaget sig at medvirke til løsningen af. Altså ... på med vanten igen!

★

En række sydfynske kunstnere deltager for tiden i starten på et spændende eksperiment i Hårby Folke- og Realskole. Der er tale om den første af en række udstillin-

ger, arrangeret af skolen og kommunalbestyrelsen. Dels for at give skolens elever et naturligt forhold til kunsten, og dels for at medvirke til at dække borgernes behov for kulturel aktivitet af denne art.

Det er meningen, at folk skal kunne købe kaffe m. v. på de forskellige udstillinger, så man måske endog kan få et pænt overskud, der tænkes anvendt til indkøb af kunst til skolen.

Det er en mægtig fin idé, hårbysens her har fået, og den fortjener faktisk at blive taget op over en bred front. De sydfynske kunstnere, der deltager i den første udstilling er Eva Nashou, Ollerup, Kajsa Nyolm, Ollerup, Anton Juul Pedersen, Stenstrup, Thorvald Svendsen, Egense, og Gudrun Thomsen, Thuro.

★

„Ih, hvor må de have moret sig, og hvor er det pragtfuldt at se, hvad der sker, når fantasien får frit løb! Sådan udtrykte en kvindelig gæst sig, da hun stod over for de over 1000 værker ved ferniseringen på Svendborg Amts Kunstforenings børnekunstudstilling i bygningen i Vestergade. Damen har ret — det er virkelig en oplevelse af rang! Udstillingens titel er „Talenter i fremtiden“ — men kunne

nemme tegninger. *Søndag:* Komposition af Anders, 7½ måned, fra Børnehjælpsdagens Vuggestue. *Mandag:* Kollektiv vægdekoration udført af 7. klasse ved Vestre Skole. *Tirsdag:* „Metalmand“ fremstillet af Uffe, 16 år, Vestre Skole. *Onsdag:* En stråmandskollage af Bo Lauridsen fra 2. klasse på Færgevejens Skole. *torsdag:* Festlig komposition med æggebakker af 2. klasse ved Tved Lilleskole.

Børnekunstudstillingen slutter søndag, og vi anbefaler alle, der endnu ikke har været der, om at indhente det forsømte — men tag

dem god tid. Man løber ikke 1000 værker igennem på en studs!

★

Det er fredag sidste chance for at se maleren Sigurd V. Lønholdts separatudstilling i Galleri „Sparekassen Fyn“. Udstillingen har ubetinget været en succes. Et endog meget stort antal gæster har fundet op på 1. sal i bygningen, og der har ligeledes været et pænt salg. Næste måneds udstiller i sparekassen bliver ligeledes en lokal maler, nemlig Ingvard Petersen, Svendborg.

Eva Nashou's „Æbletræer“ på udstillingen i Hårby.

RE-UDSALG

den 30. januar kl. 8
orterede lædervarer
30 - 40 - 50 %

tilbud:

Nogle temperamenter

Lidden Mazanti, Jensen, Hans Haagen, Tony Buchhardt og
Eva Naschau i Kunstbygningen i Odense

er ikke noget særlig mærkeligt ved motiverne. Havet, himlen, bakkerne, husene — vi kender dem, men Hans Haagens umiddelbare meddelelsesevne, hans fornemmelse for luft og rum og for det væsentlige i en landskabelig stemning gør, at man føler den lille ophængning af hans billeder som en åben dør, slået op mod luft og lys.

Eva Naschou deler Kunstbygningens store sal med Svendborgmaleren Tony Buchhardt — hun udstiller en række landskaber og opstillinger, han abstrakte kompositioner.

21

Eva Naschou: Ting på bord

Hele Eva Naschous ophængning tyder på, at hun har været gennem en frigørelsesproces. Det blege, lidt knugede, der kunne være i hendes farver, og som motivet med kornstakkene endnu har mindelser om, er borte. Den spontane oplevelseskraft i opstillingerne, den livlige penselføring, det saftige blå og grønne i et par billeder med tjæretønder ved stranden — viser hen imod et mere åbent og levende forhold til maleriet. Ingen tøven. Hun iler med at fortælle om brødet på bordet, lysets spil i nogle flasker, en margeritbukets filigranskønhed. Det er velsignet fri for den beregning, der præger så mange stilleben-motiver. Ingen arrangerede effekter. Her males frit ud af et modtageligt sind. Udstillingerne varer til tirsdag.

MULLE LIEBMANN

Hans Haagen: Kirsten

Overfor Eva Naschous maleri træder tørheden i Buchhardts farver nok særlig tydeligt frem. Paletten varierer ikke meget fra billede til billede — sort, okker og brunt i forskellige afskygninger er de foretrukne farver, altid bragt i god overensstemmelse med hinanden og brugt med størst intensitet i mørke kompositioner. Billederne er udpræget

lineære, domineret af en for det meste sort figur, som et diagram, en arabeske, mellem hvis linier lysere farver fortøner sig. Buchhardt arbejder bestandig med samme ide, uden stor opfindsomhed og ind imellem hæmmet af stiv og vanskelig tegning. Men den koloristiske finfølelse i arbejder som „Rondo“ og „Linieførløb“ er tillidvækkende.